

πόλεως νάρθη άμέσως νά με βρῆ στό παλάτι τοῦ Κοντορεβιθούλη!...

“Υστερ’ από μιáμιση ώρα, ὁ κυβερνήτης τῆς πόλεως ἔφτανε καθάλλα στό ἄλογό του. Ἡ φωνή τοῦ Δράκου εἶχε ἀκουστή δεκα λεῦγες μακρὰ! Ὁ Κοντορεβιθούλης τάχασε... Μά ἡ θεά Ἐπιστήμη, πού θρισκόταν ἀόρατη δίπλα του, τοῦ ψιθύρισε κάτι σ’ αὐτί...”

— Δέν μοῦ λέτε, μεγαλειότατε, ρώτησε τότε ὁ Κοντορεβιθούλης τὸν Δράκο, τὸ παλάτι σας πόσες λεῦγες μακρὰ εἶνε ἀπὸ ἐδῶ;

— Χίλιες λεῦγες!

— “Ἐ, λοιπόν! Ἐγὼ θὰ πῶ στὴ γυναίκα σας νά μοῦ ετοιμάση τὰ ἑκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα κι’ ἐκείνη θὰ μ’ ἀκούσῃ!...”

Ὁ Δράκος νόμισε ὅτι ὁ ἀντίπαλός του τρελλάθηκε. Ὡστόσο, ὁ Κοντορεβιθούλης πλησίασε σ’ ἕνα κουτί, πού τὸ εἶχε κρεμάσει στό μεταξὺ ἡ θεά Ἐπιστήμη στὸν τοῖχο, καὶ ἄρχισε νά μιλά μέσα σὲ μιὰ τρύπα... Ὁ Δράκος τὸν παρακολουθοῦσε καταπληκτος... Τέλος, ὁ Κοντορεβιθούλης γύρισε πρὸς τὸν ἀντίπαλό του καὶ τοῦ εἶπε:

— Ἐλάτε νά βεβαιωθῆτε ἂν μ’ ἀκούσε ἡ γυναίκα σας...

Ὁ Δράκος πλησίασε καὶ αὐτὸς στό «μαγικό» κουτί καὶ ἄκουσε τὴ φωνή τῆς γυναίκας του νά λέη:

— Θὰ διατάξω ἀμέσως τὸν ὑπουργὸ τῶν Οἰκονομικῶν νά συγκεντρώσῃ ἑκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα... Μά, τί θὰ τὰ κάμης τόσα λεπτά;...

Ὁ Δράκος ἔμεινε ἀναυδος!... Ἡ φωνή τοῦ Κοντορεβιθούλη ἀκούστηκε πράγματι χίλιες λεῦγες μακρὰ!...

— Δέν τελειώσαμε ἀκόμη! θρυχήθηκε. Πρέπει νά κάνης καὶ αὐτὸ πού θὰ κάνω τώρα ἐγὼ...

Ἐξω ἀπὸ τὸ παλάτι ἦταν ἕνας ὀβελίσκος ὕψους εἴκοσι μέτρων. Ὁ Δράκος τὸν πλησίασε καὶ τὸν γκρέμισε μὲ μιὰ γροθιά του!... Ἄ! ἦταν βέβαιος ὅτι ὁ Κοντορεβιθούλης δέν θὰ μπορούσε νά ἐπαναλάβῃ τὸ κατόρθωμά αὐτό... Μά ἡ θεά Ἐπιστήμη εἶχεν ὑποσχεθῆ στον Κοντορεβιθούλη ὅτι θὰ τὸν βοηθήσῃ... Καὶ τοῦ ψιθύρισε καὶ πάλι κάτι στό αὐτί.

— Βλέπετε, μεγαλειότατε, εἶπεν ὁ Κοντορεβιθούλης, ἐκεῖνο τὸ θεόρατο θουνὸ ἐκεῖ κάτω; Θὰ τὸ κάνω χίλια κομμάτια μὲ μιὰ ἀπλὴ χειρονομία μου...

Καὶ ὁ Κοντορεβιθούλης πάτησε ἕνα μικρὸ κουμπὶ πού θρισκόταν μπροστά του. Ἐνας τρομαχτικὸς κρότος ἀκούστηκε — καὶ τὸ θουνὸ τινάχτηκε ὀλόκληρο στὸν ἀέρα μὲ δυναμίτιδα πού πήρε φωτιὰ ἀπὸ ἕνα ἠλεκτρικὸ σπινθῆρα.

Κρύος ἰδρῶς εἶχε λούσει τὸ μέτωπο τοῦ Δράκου... Ποτὲ δέν θὰ φανταζόταν ὅτι ὁ μικροσκοπικὸς βασιληᾶς τοῦ Νότου θὰ εἶχε τόση δύναμι... Τὸν παρηγόρησε ὅμως ἡ σκέψις ὅτι ὁ Κοντορεβιθούλης δέν θὰ μπορούσε νά παραβγῆ μαζύ του καὶ στό τρέξιμο, τώρα μάλιστα πού τοῦ εἶχε πάρει καὶ τίς μαγικὲς μπότες...

— Θὰ τρέξουμε μαζύ ὡς τὴν Γαλάζια λίμνη, πού θρῖσκεται διακρίσεις σαράντα λεῦγες μακρὰ ἀπὸ ἐδῶ, εἶπε στὸν Κοντορεβιθούλη. Καὶ ὁποῖος φτάσῃ πρῶτος θὰ εἶνε νικητῆς...

— Σὺμφωνοί! ἀποκρίθηκε ὁ Κοντορεβιθούλης μὲ τὸ χαμόγελο στὰ χεῖλη, γνωρίζοντας ὅτι ἡ θεά Ἐπιστήμη θὰ τὸν βοηθοῦσε ὡς τὸ τέλος.

Πράγματι: Ἐνῶ ὁ Δράκος ἄρχισε νά δρασκελιζῆ τὰ θουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια, ἡ θεά Ἐπιστήμη ἔπαιρνε τὸν Κοντορεβιθούλη ἀπὸ τὸ χεράκι, τὸν ὠδηγοῦσε σ’ ἕνα τούνελ καὶ τὸν ἔβαζε... σ’ ἕνα σιδηρόδρομο γιὰ νά φτάσῃ πρὶν ἀπὸ τὸν Δράκο στὴν Γαλάζια Λίμνη!

Φαντάζεσθε τώρα τὴν κατάπληξι τοῦ Δράκου δταν, φτάνοντας στὴν Γαλάζια Λίμνη, λαχανιασμένος καὶ μουσκίδι στὸν ἰδρῶτα, εἶδε τὸν Κοντορεβιθούλη νά τὸν περιμένῃ δροσερὸς καὶ εὐδιάθετος, σὰν νά εἶχε κάνει ἕνα μικρὸ εὐχάριστο περίπατο!...

— Σὰς περιμένω τόσην ὥρα, μεγαλειότατε! εἶπεν ὁ βασιληᾶς τοῦ Νότου, χαμογελώντας εἰρωνικά. Ἄρχισα ν’ ἀνησυχῶ γιὰ σὰς! Τί γενήκατε;...

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΕΡΩΤΕΥΜΕΝΟΥΣ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

ΡΟΒΕΡΤΟΣ ΚΑΙ ΚΛΑΙΡΕΤΤΗ

(Τοῦ Τιέντ)

Ἦταν ανοιξί. Ἐνα ἐλαφρότατο ἀεράκι δρόσιζε τριγύρω τὸ καταπράσινο λειβάδι.

Ἡ τελευταῖες ἀχτίδες τοῦ ἡλίου χρύσιζαν τὰ καταπράσινα φυλλώματα τῶν δέντρων καὶ τὸ μακρυνὸ κελάιδισμα κάποιου πουλιοῦ διέκοπτε κάπου - κάπου τὴν ἱερὴ ἡσυχία τοῦ ἡρεμοῦ δειλινού...

Ἡ φύσις ὅλη ἀναπαυότανε σ’ ἕναν ὕπνο μακάριο καὶ μόνο δυὸ ψυχῆς ἔρημες διευθύνανε τὰ θήματά τους, ἀργὰ πρὸς τὴν πηγὴ τοῦ δάσους...

Ἦσαν ὁ Ροβέρτος καὶ ἡ Κλαιρέττη...

Ἦσαν οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι τοῦ δάσους...

Καὶ προχωροῦσαν πρὸς τὴν πηγὴ... ἐκείνη, στὴν ὁποία τὸν παλῆ ἐκεῖνο καιρὸ εἶχαν δώσει τὸ πρῶτο φιλή, τὸν πρῶτον ὄρκο τῆς ἀγάπης τους...

Ἦταν γι’ αὐτοὺς τὸ ἱερώτερο μέρος τοῦ δάσους...

Καὶ προχωροῦσαν καὶ σωμαίναν...

* * *

Ὡ! πόσο ἡ πηγὴ εἶχε ὠμορφῆναι ὕστερ’ ἀπὸ τόσα χρόνια!

Χιλιάδες νέα φυτὰ, νέα λουλούδια, νέα δεντράκια!... Καὶ τὸ νερὸ κυλοῦσε κάτω ἀπὸ πυκνοὺς ἡσκίους...

Ἀλήθεια, τί γλυκὸ καταφύγιο γιὰ τὸν ταξιδιώτη πού θᾶθελε ν’ ἀναπαυθῆ κάπου, ὕστερα ἀπὸ τόση πορεία μέσα στοῦ δάσους...

* * *

Καθῆσανε καὶ οἱ δυὸ στό ἴδιο μέρος πού ἀπὸ τότε τὸ εἶχαν χαραχμένο στό νοῦ τους...

Κυττάχτηκαν γιὰ μιὰ στιγμή, χωρὶς νά θγάλη κανεὶς τους οὔτε μιὰ λέξι...

Ἐξαφνα, ἡ Κλαιρέττη σηκώθηκε κι’ ἔκοψε ἀπὸ ἐκεῖ κοντὰ δυὸ ὁμοια κόκκινα λουλούδια τοῦ ἀγροῦ...

Ὁ Ροβέρτος τὴν κυττοῦσε ἀφωνός καὶ γελαστός...

Ἡ Κλαιρέττη, τὰ κύτταξε μερικὲς στιγμὲς τὰ δυὸ αὐτὰ ὁμοια κόκκινα λουλούδια... Ὑστερα τ’ ἄφησε νά πέσουν στό νερὸ τῆς πηγῆς.

Τὸ ρεῦμα τὰ παρέσυρε ἀμέσως...

Καὶ οἱ δυὸ ἐρωτευμένοι τὰ κυττοῦσαν...

— Ὡ! Ὡ! ἔκανε ἡ Κλαιρέττη...

Κύττα... κύττα... Τὰ δυὸ λουλούδια εἶχαν ἀρχίσει νά χωρίζονται καὶ ν’ ἀπομακρύνεται τὸ ἕνα ἀπὸ τ’ ἄλλο...

— Κύττα, κύττα... ἐπανέλαβε καὶ πάλι ἡ Κλαιρέττη... κύττα, ἀγαπημένε μου Ροβέρτε... γιὰτί τὰ δυὸ αὐτὰ ὁμοια λουλούδια χωρίστηκαν; Θεέ μου! σὲ λίγο θὰ χαθοῦν...

— Ὅχι, ὄχι! ἀπάντησε ὁ Ροβέρτος. Δέν μπορεί... κάπου μακρὰ, πιὸ κάτω, θὰ ξανασυναντηθοῦν...

Ἡ Κλαιρέττη σκέπασε τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ χέρια της κι’ ἄρχισε νά κλαίη...

Καὶ ἡ σελήνη πού μόλις εἶχε ὑψωθῆ ἀπὸ τ’ ἀντικρυνὸ θουνὸ, τὴν κύτταξε θλιβερὰ καὶ τὸ κελάιδισμα τῶν πουλιῶν ἄρχισε νά γίνεται πιὸ λυπητερό...

Τότε ὁ Ροβέρτος τὴν πλησιάζει τρυφερά.

— Μά γιὰτί κλαῖς, Κλαιρέττη; τῆς λέει χαϊδευτικά... Γιὰτί κλαῖς; Δέν ἔμαθες λοιπὸν ἀκόμα τὴ ζωὴ;... Δέν πείσθηκες λοιπὸν ἀκόμα;... Δέν σ’ ἔμαθε λοιπὸν κανεὶς, πὼς τὸ μέλλον καὶ ἡ μοῖρα θὰ κυβερνᾶνε πάντα τὴ ζωὴ μας, χωρὶς κανεὶς ποτὲ ν’ ἀντισταθῇ;... Θὰ μᾶς χωρίζουν καὶ θὰ μᾶς ἐνώνουν ὅποτε θελήσουν;

Ὁ Δράκος ἀναγκάστηκε τότε ν’ ἀναγνωρίσῃ τὴν ὑπεροχὴ τοῦ Κοντορεβιθούλη καὶ νά τοῦ δώσῃ τὰ ἑκατὸ ἑκατομμύρια φράγκα, ὅπως εἶχαν συμφωνήσει.

Καὶ ὁ Κοντορεβιθούλης εἶχε τὴν καλωσύνη νά τοῦ ἀφήσῃ τίς μπότες πού ἔπαιρναν ἑπτὰ λεῦγες τὴν ὥρα... καὶ πού δέν ἀξίζουν σήμερα οὔτε ἕνα ζευγάρι παντοῦφλες!

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΝΤΕΜΠΩ

Ὁ Δράκος ἄρχισε νά δρασκελιζῆ τὰ θουνὰ καὶ τὰ λαγκάδια...